

EL GUAL

PERMANENT

PUBLICACIÓ CIENTÍFICA, LITERÀRIA I ARTÍSTICA
DE GRANOLLERS I POBLES DEL VOLTANT

ANY 1 - NUMERO 4

EXTRAORDINARI D'ESTIU 1983

EDITORIAL

La ciutat, de mica en mica, com cada any, caldejada i rescalfada per un sol sense pietat, va agafant un aspecte estiuenc que la fa més tranquil·la, pesadament tranquil·la, amb un aire calefactat i una atmosfera feixuga i seca que eixarreeixen els nostres carrers, mentre els nostres esperits, sensibles a tanta escalfor, esdevenen passius davant alguns fets que, si es produïssin durant la primavera o la tardor —àdhuc a l'hivern— ens farien saltar de la cadira i armar, si convingués, un veritable exèrcit d'almogàvers disposat a qualsevol gesta. (Penseu, si més no, en la febrosa activitat de l'il·lustre gremi de botiguers durant la campanya de rebaixes, en les innombrables activitats de l'activíssima i dinàmica Associació de Veïns de Granollers-Centre, en les receptes, recomanacions i vendes de llibres de text, a principis de tardor, els quals han de donar una preparació sòlida i eficaç als nostres infants i adolescents, i, per acabar aquest petit llistat d'exemples il·lustratius del taranà de la nostra ciutat, qui no recorda els instructius cursets de *Com parlar a taula* o *Com fer pastissos tot estalviant butà i temps*, a càrrec de la nostra musa —tan defugida a l'hora dels àpats— *Na Mercè Bruniqués*?)

Aquesta passivitat que esmentàvem al començament d'aquestes ratlles no és, però, constant al llarg de les jornades caloroses d'estiu a què fèiem referència. Els vespres prenen un aire certament diferent, almenys pel que fa a la forma, i els qui tot el dia hem restat encauats als nostres llocs de treball a l'ombra, o bé fent una migdiada que es perllongà molt més del que fóra moralment aconsellable, sortim al carrer amb les nostres vestimentes vaporoses i ens disposem a prendre la fresca i la freda orxata que els serveis de protecció civil especialitzats i uniformats —pantalons negres, camisa blanca, llacet al coll—, veritables herois salvadors de dames assedegades, reparteixen a cops de cullerot entre els qui ho sol·liciten, prèviament feta la cua que, en tot bon servei de racionament que es vulgui fer valer, és inevitable i, en el fons, desitjada.

Arriba, doncs, el moment d'asseure's a les cadires —enreixades per a evitar la suor excessiva de les natges ciutadanes— i de filosofar, si és que la filosofia existeix. Asseguts, lleugerament reclinats o arrepapats d'una manera franca i sense lloc a dubtes, els faunes locals, satisfets per la conquesta de la seva poltrona, es disposen a repassar tot allò que el món més immediat els ofereix tot establint comparances inconscients o volgudes amb el propi

benestar, aconseguit amb l'esforç propi o dels prògenitors, el qual els permet asseure's o arrepapar-se en una poltrona enreixada els capsvespres de juliol i planificar unes vacances —ben mereescudes, no cal dir-ho—, les quals els permetran d'asseure's en d'altres poltrones enreixades els capsvespres d'agost, tot parlant de les vacances i de la feina i del temps que farà si Déu ho vol.

D'entre tota aquesta massa humana aclaparada per les calors, nosaltres voldríem, però, destacar uns grups de joves actius, els quals, entroncant-se amb aquelles nostres tradicions més pregones volen bastir un futur esperançador presidit per la bona harmonia i la solidaritat.

Ens referim, com tots ja deveu haver endevinat, als membres integrants dels blaus i els blancs, els quals entres en una sana i lleial competència, per tal d'aconseguir organitzar els actes més lluïts i esplendids durant els dies de la Festa Major.

Amb els respectius mocadors al coll, o a la butxaca quan actuen com a espies, els blancs i els blaus volen fer-nos recordar aquella gesta que es va dur a terme a Granollers, consistent en un rept entre dos rajolers d'anomenada. Cada un dels rajolers havia d'aconseguir fer més peces que l'altre durant una hora convinguda i es va donar el cas que la ciutat es va dividir en dos bàndols, els blancs i els blaus, que anaven i venien com esperitats, per tal de veure els resultats aconseguits pels dos rivals.

Aquesta feta, que en si mateixa no tindria gaire importància, obté però, des dels nostres ulls un ressò extraordinari ja que, amb l'avantatge que ens dóna el fet de conèixer la nostra història recent, veiem que, a Granollers, el totxo és una peça de cabdal importància per a les aspiracions —no sempre netes— dels nostres més inclits compatriotes *Fanal* i *Joliu*, *Oli-va i ve*, *Vella-pispa*, *Jaume A.*, i tants d'altres que s'han distinguit per la seva afecció a la verticalitat (v. Sindicats) edificant i d'altres que, a més de les seves afeccions per a l'amuntegament de totxos, han demostrat llargament que ells també en són; entre aquests darrers, volem destacar en Carcón i en Búrran, quincaller, el qual, però ha mostrat un cert desviacionisme cap a les galtes de ciment armat.

És doncs per a recuperar la dignitat dels totxos, les totxanes i els matxembrats, enfront de la grisor del ciment armat, que enguany apareixen els blancs i els blaus, la meritòria tasca dels quals no agraiem mai prou.

EN GARRAFELL SE N'HA ANAT A L'AIGUA. QUI S'HO PODIA PENSAR!!

EL GUAL PRIVAT

Davant la bona acollida que ha tingut aquesta secció per part dels nostres desesperats lectors, hem decidit continuar-la, ja que tenim consultes fetes per escrit, telegrafiades i dictades per telèfon que ens asseguren la supervivència, el viure de renda, per anys i anys.)Penseu que, reciclant el paper que hem rebut, podríem imprimir *Guals* per a tota la població escolar i pre-escolar de l'Hospital-Asil i del Casal dels Avis del Carrer Nou).

De tota manera, abans de passar a les respostes, voldríem fer-vos uns quants suggeriments, els quals, n'estem segurs, seran seguits al peu de la lletra per tots vosaltres, amables lectors, que tantes vegades heu mostrat el vostre bon senderi:

1er.- Preguem, en primer lloc, que aquestes ratlles siguin llegides únicament i exclusiva pels interessats és a dir, pels qui ens han confiat les seves penes, ja que els temes que s'hi tracten són delicats i, a vegades, comprometedors.

2on.- Els qui no vulguin seguir la primera recomanació són pregats de consultar la seva decisió amb l'interessat, o bé amb el nostre consiliari, actualment de vacances a Marata, en *J. C. Borriquerus*.

3er.- En el cas de topar-vos amb l'esmentat *J. C. Borriquerus*, sou pregats de no parlar-li d'aquesta secció i, menys encara, de la publicació que teniu el goig de llegir, ja que són temes que el neguitegen i li treuen la son d'una manera especial.

4art.- Si el tema que us preocupa és saber què pensem de la ironia, no sigueu ases i no ens feu perdre el temps. Consulteu el Fabra, concretament a la lletra *i* i si no us en sabeu sortir demaneu ajut a algú de la vostra confiança que hagi demostrat que sap llegir i escriure.

RESPOSTES

A Ever Martín Blanchet do Santos Oliveira da Silva tras os Montes do Sudaca.- Sí, sou vós.

A M. Ronsa de la Muntanyeta.

A nosaltres, els socialistes, també ens treuen la son, però això que ens proposeu és jugar brut.

A M. Ronsa de la Muntanyeta.

No hem quedat que jugaríem net, sense practicar els cops baixos?.

A Mn. Blai Merder.

Heu obrat santament en tancar la missa de dotze, tal com havíem anunciat al n.º. 2. Per què no tanqueu les altres?.

A F. Roba, J. Forners, P. Pilla, M. Clenxer i vint-i-cinc signatures més.

De moment, l'afer Pilla-Nabragueta-Martini Missil-Pallús-Trampera queda aparcat, tot esperant treure'n l'entrellat. Sabem, però, valorar el vostre interès, tan desinteressat i altruista.

A Altius, Fortius.

Ei més alt i el més fort? Ho posem en dubte. Per altra banda, la vostra manera d'explicar-vos és un pèl tronadeta. Si voleu un consell,

Per anar-ne aprenent,
llegiu Maragall i el Ban-dolent
llegiu també Sagarra
i Pitarra,
Lo Gaiter del Llobregat
i en Pep Marejat,
Mossèn Cinto de Folguerols
i repasseu les Beceroles.

BAN

Faig saber: Que a partir d'ara i fins que duri la cosa, per anar o venir sense solta, passant pel davant o pel darrera, carregats de manies o descarregats de mala fe, ja sigui en cotxe o jugant a futbol, acompanyats o en solitari, pujant o baixant, corrent o anant en xanquetes, suant o remugant per l'illa de vianants, s'haurà de portar a la butxaca petita del peu esquerre un certificat-at, autèntic, i rubricat, conforme s'han fet les paus amb els recaptadors d'almoines i processons del municipi, província, l'estat i l'església, que donarà dret dins de l'illa de vianants, sense límit d'edat ni cap altre condició a remugar o suar, anar en xanquetes corrent, baixant o pujant, en solitari o acompanyat, jugant a futbol o en cotxet, descarregats de mala fe o carregats de manies, passant pel darrera o pel davant, anar o venir sense solta fins que duri la cosa i a partir d'ara.

Parida que firmo a Granollers el 20 de Juliol del 1983

L'Alcalde entrant i sortint
Terror de les lletres i
Ban-dolent

NOTA D'AVÍS

El Consell de Redacció de *El Gual*, conscient del trasbals i del temporal que s'ha desfermat en els més diversos estaments de la societat granollerina benpensant arran d'una de les col.laboracions desinteressades que hem tingut la gosadia de publicar, vol fer avinent que, a partir d'aquest moment i fins que no es disposi el contrari, queden en suspens totes les col.laboracions passades, presents, futures i potencials simples de tots aquells ximplers potencials que, sota l'aparença de col.laboradors hi amaguin una ànima malèfica i revengista amb les més melèvoles intencions.

No cal dir que aquesta mesura és presa temporalment, ja que, ara com ara, no tenim intenció de fer més el pagès, ni de perdre les nombroses amistats que hem anat guanyant dia a dia i amb esforç.

EL GUAL EDITIONS

31, Apartè de Postes
MARATE sùr MÈR
LLERONE ET OÏSE

Editor: Jaume Pam i Gorreda (Gual Permanent)

Director: Pere Fanal i Joliu

Sots-director: Josep Ferratorrell

Secretàries de sots-direcció: Diverses i variades

Consell de Redacció: M. Ronsa de la Muntanyeta, en Claveguera gendre de Fanal, els blaus i els blancs.

Vida política: El Martines

Mort política: En maternal

Geografia: Salvador Pollet

Història Natural: Antoni Clonc

Pre-història: la Novellón

Animals i Plantes: Montserrat Mau-Mau (la pardaleta)

Correspondència: En Coñas

Relacions laborals: G. Carcón

Relacions espirituals: Mn. Blai Merder

Fotografies: Els de sempre

Col.laboracions especials: Suprimides fins a nova ordre.

Arxobispado de Llerona, Marata i Corró de Vallcrosa - NIHIL - OBSTAT - El Censor: Salvador Cardus i Borriquerus Pbro. Marata, 18 de Julio de 1936 (l año triunfal) - IMPRIMASE: Vallcricussus, Ioannes, Arxobispo-bispo de Llerona. Por mandato de su Excia. Rvdma.: Blaius Merderius, Pbro. y Maestro de Obras Pías.

FULLETÓ PER CAPÍTOLS Capítol IV

L'ENIGMA DEL CARRER DE
LA FULLA CAIGUDA

Resum del publicat fins ara: En Josep troba el motiu pel qual va desaparèixer, però continua sense notícies seves.

Si bé en Josep en vivia d'aquella paranoïca xarxa, cada vegada que s'aturava un moment a rumiar-ho, no podia deixar de pensar que el que pagava les misses, per força havia d'estar ben sonat.

De moment el paquet s'hauria d'estar a l'estació. El que no podia decidir en Josep, era qui es cuidava aquest cop de la seva distribució. Hi havia poques possibilitats que la mercaderia fos intacta. Tampoc sabia de què es tractava aquesta vegada. Tan aviat poden ser naps com cols, això no té cap importància ni és assumpte teu, i és millor que no ho escatis, li havien dit d'un bon començament, el que convé és que la xarxa estigui ben engreixada i la cosa llisqui a tot drap a l'hora de la distribució.

Per tal de tenir un intercanvi d'impressions, havia anat a trobar en Francisco, que intentava tranquil·litzar-lo:

- No passis ànsia, Josep, no voldria pas estar a la pell del que ha distret la mercaderia per una estona.

- Han passat massa hores, —digué en Josep—, hauria donat senyals de vida, i més coneixent tot el que hi ha en joc.

- Precisament per això. Sap que encara li queden gairebé quaranta-vuit hores. I no és cosa de deixar-se prendre el pèl continuament. Si pot treure'n l'entrellat i desmuntar aquest servei d'infiltració a la xarxa no ho deixarà de petja.

- Si sabéssim al menys de què es tractava aquest cop
- Aquesta Josep, és una de tantes mides que donen una certa seguretat a la xarxa. No val la pena de córrer el risc de robar-nos, sense saber què se'ns pren. Ell és l'únic que sap de què es tracta. Sempre és així.

- Tan com l'únic, potser és donar-li massa importància. Be ho deuen saber els que hi posen la pasta.

- T'equivoques, Josep. Ells només posen la pasta i cobren, és clar. Va ser la condició que els va posar quan van agafar les brides de la xarxa de distribució.

- Així, Francisco, pel que dius, tu bé has de saber com funciona tot plegat.

- Conec lleugerament el funcionament però no en tinc ni idea de qui són els contactes, ni les claus del llenguatge que caldria emprar per a activar-los, ni tan sols la munió de farciments que porten els paquets.

- Però, Francisco, si coneixes el funcionament, nomes hem de trobar la llista de contactes i els sistemes de claus.

- No existeixen. Tot ho porta el cap. Es una de tantes mides de seguretat.

- Els paquets porten un número codificat, conegut pel que fa el paquet i per l'inspector. Per a la resta de components ten sols és el punt de referència per a saber que aquella mercaderia haurà de circular per un canal determinat.

(Continuarà)

ESTIU

Si del Sol t'amagues
per por del calor
fes mans i mànigues
per a trobar un bon racó
on seure a pleret
i estirar-te com un cafre
on sense perdre el gep
ni haver de suar el batre
beure la crema i la nata
d'un batut llaminer
de nous, pistatxos i orxata
o de biscuit glacée.

I no perdràs el temps
mentre succiones l'ambrosia
vora teu impacients
amb ulls plens de gelosia
passaran homes i dones
que tot seguit estriparàs
amb paraules justes i bones
tal com faria Caifàs

I sense por del que diran
de tu quan puguin seure
aniràs pengim - penjam
deixant-los com el pebre
Tan els que passen amb cotxe
amb moto sota el casc protector
per la vorera a pota coixa
com quan ve el senyor rector
són víctimes de la gresca
muntada pels parroquians
asseguts prenent la fresca
a les terrasses refrescants

I no s'estan de motejar
els que s'hi acoten massa
i miren d'escamotejar
una cadira o una tassa

Si t'hi apropes com de sobte
per darrera poc a poc
baixant com un coleòpter
per tal d'entrar en joc
Si un cul veus aixecar-se
i la cadira gemegar
tot el cos s'hi abalança
no s'hi val a badar

Un cop has pres la plaça
en el teu nou setial
tot seguit fas taula rasa
per a la conversa inaugural.
Espera que passi un bon tema
li fas el retrat com cal
procura no perdre la flema
si és un bon animal

Posa't tendre i rememora
el que tu i els altres sabeu
i si tot plegat t'enamora
també és cert que distreu

Allarga com puguis l'estona
per molt que volti el cambrer
marxa quan arribi l'hora
demà tornaràs al vesper.

Ara ja ho podem dir: els granollerins estem de pEGA.

DIOS SALVE ESPAÑA

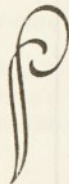
OBRA DE LOS EJERCICIOS PARROQUIALES

LA IGNORANCIA RELIGIOSA CONDUCE
AL FANATISMO O AL ATEISMO

EL FANATISMO HACE INSOPORTABLE
LA VIDA CRISTIANA EN EL INDIVIDUO

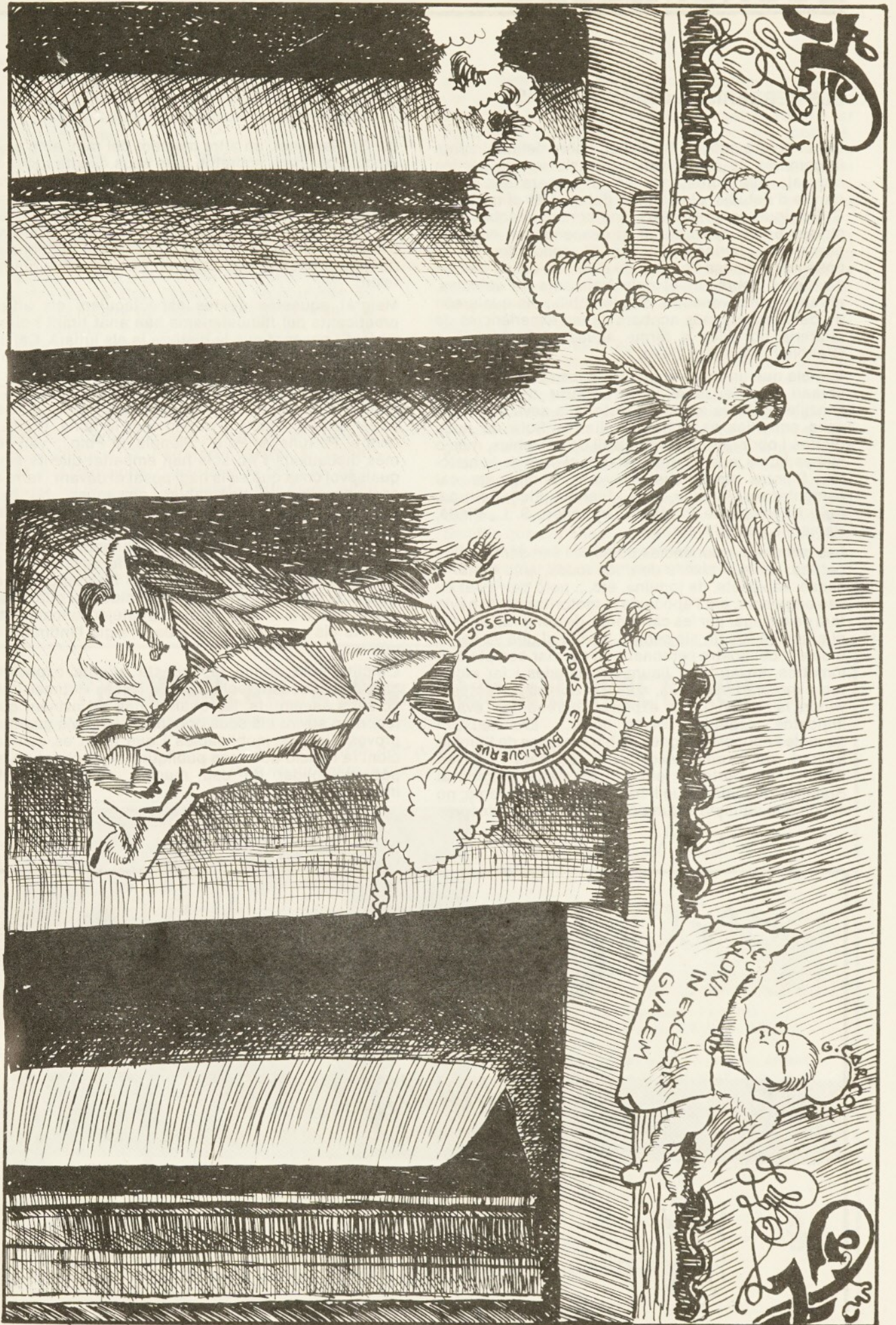
EL ATEISMO DESBORDA LA SOCIEDAD
AL MATERIALISMO DESPÓTICO

Cultiva, pues, tu cultura moral, asistiendo a la TANDA DE EJERCICIOS ESPIRITUALES, abiertos, que para ambos sexos, se celebrarán, D. m., en la Iglesia Parroquial (provisional) de San Esteban de nuestra ciudad, DEL 12 AL 18 DEL ACTUAL MES

HORARIO: Mañana, de
7 a 7'30 y tarde; de 7 a 8

LIGA PARROQUIAL DE PERSEVERANCIA
GRANOLLERS, FEBRERO DE 1940

ELS BERBERISCS GRANOLLERINS

Diu el nostre geògraf Sr. Pollet, l'obra del qual sobre la comarca és àdhuc venerada pels fenicis per les novetats que conté, que en la propera sessió de l'Antre d'Estudis, el secretari del qual és el nostre J. C. Borriquerus, presentarà una ponència sobre "Els pirates berberiscs i els seus descendents: els botiguers granollerins". Com a fil conductor de la ponència proposa l'anàlisi de diversos casos d'entre els quals sobresurt el dels traficants de vehicles, altrament dits venedors d'automòbils, els quals són un dels models més acabats de les experiències de pirateria portades a terme aquest darrer segle a Granollers i ai Vallès Oriental.

Sembla que un dels iniciadors de les ràtzies va ser el corsari Burrulenes el qual, a partir d'un garatge senzillet, gràcies a la seva vista, a la seva cara i als seus embolics va poder ampliar la flota de naus pirates i obrir la ruta al reguitzell de deixebles, més o menys fidels, que ha anat deixant al llarg de la història. D'entre els filibusteros més anomenats cal esmentar els Parades, Font i Pianola (Eloi), Perruna, Fuig i Pessiga de Piratauto Granollers S. L., Piadé, Ramenet, Pila-Pila, etc.

Les primeres experiències corsàries van ser humils i petites: venien vaixells de dues rodes, amb motor o sense, vaixellets, de juguina, etc.... però ben aviat es van engrescar, era l'època de la motorització, hi havia fam de navegar per les carreteres, de comprar, encara que només fos un sis-centú i llavors sí que va ser el moment del nostre personal: van canviar compta-quilòmetres, envernissar llaunes rovellades i fer algun toc a motors desnonats, comprar cotxes a 75 ptes. i vendre'ls a 10.000,-, explotar aprenents, evadir impostos, espatllar cotxes nous..... Era xauxa i aquestes epopeies, dignes de les novel·les de l'Emilio Salgari, van produir excel·lents resultats i així en Piadé podia portar a terme "L'estafada i fugida al Brasil en do major" que li han donat tant de fama; no cal dir que aquesta actuació era seguida poc després

pel Sr. Ramenet, un altre membre del ram, amb gran emoció per part, sobretot, dels seus clients a qui va deixar sense calés ni dels impostos que havien pagat ni dels altres. Aquestes proeses que recorden les gestes del corsari Drake quan era jove, ens indiquen el bon fer dels integrants d'aquesta confraria d'heroics lluitadors contra la innocència i la bona fe de quatre babaus que pagaven i no sabien a qui ho feien.

Malgrat aquestes gestes espectaculars els altres practicants del filibusterisme han anat tirant i dissimulant i pensant que la història ja els jutjarà. Cal dir però que enmig de tant materialisme hi ha hagut històries d'amor d'indudable rendibilitat econòmica com la del Sr. Parades amb la Srta. Rosa Primfili, gràcies a la qual va seguir el bon camí car aquesta el va fer anar a rotllo i li va endreçar la dona. D'altres com el Perruna, el Pont i Pianola, el Fuig.... van ser més disbauxats i no sols han empaitat clients sinó qualsevol cosa que se'ls hagi posat al davant i també, com en d'altres honorables nissagues, ho han traspasat als hereus, encara que alguns d'ells tinguin dificultats per arribar al final (vegeu l'Hereu Perruna i son flabiol). De totes maneres han deixat monuments il·legals que honoren la seva memòria com n'és bon exemple l'edifici del Piratauto Granollers S. L. construït en zones prohibides, la qual cosa ja ens indica que la voluntat de piratejar es manifesta en tots els aspectes de la vida ja sigui l'íntima o la pública.

L'inclit Pollet completa aquesta erudita exposició amb una enquesta realitzada a diverses víctimes dels corsaris esmentats, les quals li han fet avinent que recorden sovint els seus botxins, dels quals guarden proves d'afecte inoblidables i que quan es confeccioni la relació de cases públiques de la ciutat no es podran oblidar de cap manera aquests casals immarcescibles.

Oueguarro

Restaurant

Steak-House - Cafeteria - Pizzes

EL NOU COMITÈ DE LA CONVERGÈNCIA

Convidats pels compratricis i correligionaris polítics Srs. Fanal i Garrafell, vam assistir a la roda de premsa que va convocar CDC al seu local per tal de presentar el seu Comitè Local.

L'ambientació era la de les grans solemnitats: Un disc de 75 revolucions deixava anar les notes de la sardana "El peterró de la Marina" (Com tots sabeu l'esmentada Marina Clatell és la pubilleta sardanística —d'estil romànic—, aparellada amb el xiroi i espavilat cervellet polític Sr. Salvador Sot petit o Sotet pel als amics); presidint-ho tot una estampa de Sant Jordi matant la cuca a la taverna d'en Pujol i una foto subrepticia de la Sra. Ronsa de Muntanyeta en banyador, col.locada no menys subrepticament pel sector dissident —línia sexo-mariana— d'Unió Democràtica que encapçala el Sr. Corrinap i que va ser retirada solemnement, després de fer quatre becaines, pel nostre Jaume Pam, sempre amatent al respecte de la moral i els bons costums, encara que sigui al local de Convergència.

L'entrada del Comitè Local a la sala va fer furor; el nou secretari local Sr. Ferratortell anava al davant, vestit amb el tradicional davantalet de botiguer, cedit gentilment pel Sr. Joan Barra-i-bany, que és possible d'utilitzar tant per la barra (actitud habitual dels membres del partit) com pel bany, i unes sabates (de rebaixa) obsequi de la coneguda Sabateria Fanal. El Sr. Ferratortell, com a més self-made-man que el de Sant Josep de Cala Sanz, va dir que ell era el polític que prometia més i que com fins ara no li ho havien

deixat demostrar, a partir d'ara ho demostraria i quedaríem parats de com ho faria car a Granollers n'hi ha prou amb llegir i escriure, dur planxat el vestit i fer bona cara perquè et diguin que ho fas molt bé. Després d'això, els entesos en política local (vegi's ràdio, premsa i TV) van dir que sí, que era el polític que tots esperaven i que, a part de la seva afecció a empaitar senyores i senyoretetes, dirigiria Convergència amb la seva experiència adquirida a Can Lladreslux fent negocis, dels confessables i dels altres. No cal dir que, ara més que mai, amb tants selfs, mades i mans a Convergència s'hi podran col.locar les quatre barres americanes que els feien falta per a ampliar el negoci.

Acabada la peça oratòria del Sr. Ferratortell es van presentar els altres integrants del Comitè que sembla que no són massa coneguts perquè tot just acaban de fer la 1^a. Comunió i com que actuaven a la clandestinitat, fins ara no els havien pogut ensenyar. En nom de tots van parlar els Campassos (tots dos) i van dir que ells eren nous i que de política no en sabien gaire però com que seguirien les passes dels seus antecessors i mestres Fanal, Garrafell, Pala i Portés, Muntanyeta ...ja veuríem com anirien per feina. En sentir això els assistents es van posar la mà a la cartera i van sortir embalats a donar la notícia. Sembla que per paliar la manca de caneixements polítics en Munta'l i en Ferratortell, que en saben molt, els faran classes intensives d'alfabetització.

PROXIMAMENTE, la última película de GEORGE CUKOR

*Sabían que iban a ser amigas hasta el final,
pero no suponían lo que iba a costar esa amistad.*

RICAS y FAMOSAS

Metro-Goldwyn-Mayer Presenta
una Producción Jacquet-William Allyn
Una película de George Cukor
JACQUELINE SANTARRANA CANDICE PILARRASA
"RICH AND FAMOUS"
DAVID SELBY HART BOCHNER
Música de GEORGES DELERUE
Guión de GERALD AYRES
Basada en el libro de JOHN VAN DRUTEN
Producida por WILLIAM ALLYN
Dirigida por GEORGE CUKOR

METROCOLOR*

DISTRIBUIDA POR
CINEMA INTERNATIONAL CORPORATION

MAYORES DE 16 AÑOS

D'entre les nombrosíssimes restes recollides per la ciutat pels nostres serveis de neteja volem destacar, una altra vegada, el full higiènic "Publi Jordi" el qual continua donant color a l'esmoreïda vida ciutadana. Un dels seus, col.laboradors, l'oblidable, Joan Pala Pila ens ha proporcionat un escrit que connecta amb la més pregona de les tradicions cristianes de "no saber si no s'ha après" i també ens deixa garratibats en descobrir quina és la veritable essència i orientació del nostre "Gual".

L'EVANGELI EN ENTREDIT

Dues lectures força contradictòries han estat el motiu de la col.laboració de la present setmana. El comentari "LA FESTA DEL CORPUS CRISTI D'EL GUAL PERMANENT" i el reportatge d'una revista del cor entorn d'una primera comunió, estil festa de societat. He comprés el primer i el segon m'ha indignat. Comprensió no vol pas dir sempre acceptació. Es possible comprendre i està en desacord. L'article de la revista satírica granollerina no provocarà que estripi com Caifàs las meves vestidures. M'esparrifan molt més les condicions que han fet possible aquesta mena de comentaris. Sota una crítica sarcàstica i lliandant el sacrilegi (ja se que aquesta paraula és absurda i ridícula pels redactors del comentari) s'hi amaga una exigència desafiadora i reestructuradora. No m'estranyaria que entre els escriptors s'hi moguessin cristians convençuts i de vida evangèlica. La sàtira, el sarcasme, és una forma d'expressió i n'hi ha exemples entre els escriptors cristians. També és possible que algun dels redactors sigui contrari i àdhuc enemic de l'Església. Però això no desvirtua el meu punt de vista. Ridiculitzar una persona no vol pas dir necessàriament ridiculitzar allò que aquella persona representa, encara que l'article en qüestió va una mica més enllà que el redicú personal. La resposta a una sàtira com la del GUAL PERMANENT només pot ser vertadera i lluminosa. La veritat i la llum dels cristians, bisbes, capellans i

seglars. El P. VARILLON, jesuïta francès, en el seu llibre "JOIE DE CROIRE, JOIE DE VIVRE", diu comentant les benaurances: "Au fond, bien qu'il y ait quatre beatitudes chez Luc et huit chez Matthieu, il n'y en a qu'une: Bienheureux ceux qui font l'expérience de l'existence vraie". Aquestes paraules m'ajuden a enllaçar amb la segona part del meu comentari: la indignació. Casualment caigué a les meves mans un número d'una revista del cor que presenta un extens reportatge de la primera comunió d'uns nens de l'alta aristocràcia amb abundor de fotografies en las que hi apareix un bisbe molt significat. Llegint el reportatge i mirant les fotografies em vingué a la memòria l'escrit d'El Gual Permanent i encara el vaig comprendre més. Es veritat que el missatge de l'evangeli va dirigit a rics i a pobres, a sants i pecadors. Però hi ha fets i fets. No tinc res contra la gent divorciada. Aquest punt pot ésser matèria per una altre tema en base al reportatge en qüestió. Però continuant, jo em pregunto: és forma de fer arribar el missatge de l'evangeli a la gent senzilla publicant fotos d'un bisbe repartint la Sagrada Eucaristia a uns pares separats? El reportatge en qüestió deforma la doctrina de l'Església referent a punts bàsics i ajuda a crear confusió. I no em sortiu parlant de fals fariseisme. L'espai s'acaba però permeteu-m'ho fer-ho amb unes paraules que sonaran massa fortes: crec més en la sinceritat i en la fe dels redactors del sarcasme punyent d'El Gual Permanent que en la bondat del reportatge de la revista del cor.

Joan Sala i Vila

Com heu pogut comprovar la clarividència d'en Pala és equiparable a les profecies d'Isaïes i a ell especialment els nostres papes i cardenals particulars dediquen la seva millor selecció d'hòsties (consagrades i de les altres).

AVISOS I NOTÍCIES

En Josep Garrafell i Cubill, sempre amatent a facilitar l'entreteniment als seus treballadors, ens acaba de fer arribar que ha fet suspensió de pagaments de la seva empresa per commemorar la presa de la Bastilla i demostrar així el seu republicanisme familiar. Com que aquesta notícia ens arriba a l'hora de tancar l'edició no en podem parlar més extensament; de totes maneres, que vagi en compte a l'hora de veure l'aigua de litinès, que li emmetzinaran.

Els coneguts doctors Fulanes i Pi i Coll i Salcagarron ens han fet arribar la seva més enèrgica protesta davant la informació apareguda a la revista Caca Gran en la qual s'afirmava que ells eren els promotors d'un annex a la presó de La Roca on tancarien els clients insolvents. La veritat és que qui promou l'esmentat annex són els també esmentats clients per tal de tancar-los a ells, objectiu que, com molt bé ens han indicat, han intentat d'assolir des del mateix moment que van obtenir el seu títol de doctors en medicina.

El Gabinet de Premsa de l'Ajuntament vol desmentir categòricament i enèrgica el rumor que fa dies s'escampava per la ciutat sobre la possibilitat que l'esquena d'ase que feia la part visible de l'Aparcament de la Plaça Barangé fos un monument a l'equip de govern municipal. Es tracta només de pura coincidència i no té res de veritat ni amb l'equip de govern ni amb l'oposició i que, per ara, ja es conformen en tenir-ne uns de debó, per a orgull de la ciutat. Es repartirà palla i alfals al proper ple.

El Gual Permanent vol fer arribar la seva protesta a l'Ajuntament per no haver estat convidat a la foragitació del Sr. Maternal del Grup Socialista. Sàpiga el Stalin i bandolent local que si continua liquidant la botiga hauran de vendre la casa i anar a lloguer i si el Felipe ho sap els posarà de cara a la paret i no podran veure ni la gallina verda, neta i humana que fa tant de goig.

No és veritat que l'Obiols vingué a Granollers a subhastar les darreres existències del PSC; és que venia a veure si en quedaven.

La coalició electoral *Convergència i Unió* ha iniciat la pre-campanya al Parlament amb un acte sonat: En J. Garrafell, probable candidat, ha dit que no pagava a ningú.

No cal dir com estan d'indignats els representants de les altres forces polítiques, ja que no s'esperaven que fos, precisament, en Garrafell, qui els aigualés les vacances.